

Sygn. akt I Ca 351/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 grudnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Elblągu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Teresa Zawistowska

Sędziowie: SO Aleksandra Ratkowska (spr.)

SO Dorota Twardowska

Protokolant: st. sekr. sąd. Danuta Gołębiewska

po rozpoznaniu w dniu 10 grudnia 2014 r. w Elblągu

na rozprawie

sprawy z powództwa Wojskowej Agencji Mieszkaniowej w W.

przeciwko Gminie M. B.

o zapłatę

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Rejonowego w Braniewie

z dnia 10 września 2014 r. sygn. akt I C 631/14

1. oddala apelację;
2. zasądza od powódki Wojskowej Agencji Mieszkaniowej w W. na rzecz pozwanej Gminy M. B. kwotę 1.200 zł (jeden tysiąc dwieście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu za drugą instancję.

Sygn. akt I Ca 351/14

UZASADNIENIE

Wojskowa Agencja Mieszkaniowa w W. wniosła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanej Gminy M. B. kwoty 36.017,08 złotych z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za szkodę, jaką poniosła wskutek niewykonania przez pozwaną obowiązku zapewnienia lokalu socjalnego:

- A.i T. M. uprawnionym do lokalu socjalnego na mocy prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w Braniewie z dnia 18 czerwca 2009 r. sygn. akt I C (...), za okres od 01.01.2014 roku do 30.04.2014 roku żądając od pozwanej odszkodowania w kwocie 1.523,36 zł,

- R., A., M., A., W.i Z. R. uprawnionym do lokalu socjalnego na mocy prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w Braniewie z dnia 16.09.2009 r. sygn. akt I C (...), za okres od 01.01.2014 roku do 30.04.2014 roku żądając od pozwanej odszkodowania w kwocie 1.781,68 zł,

- I., A., W.i D. D. (1)uprawnionym do lokalu socjalnego na mocy prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w Braniewie z dnia 26.11.2008 r. sygn. akt I C (...) , za okres od 01.01.2014 roku do 30.04.2014 roku żądając od pozwanej odszkodowania w kwocie 2.065,55 zł,
- T., A., R., P.i A. H. uprawnionym do lokalu socjalnego na mocy prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 05.12.2008 r. sygn. akt I C (...) , za okres od 01.01.2014 roku do 30.04.2014 roku żądając od pozwanej odszkodowania w kwocie 2.927,96 zł,
- A., K.i A. P. uprawnionym do lokalu socjalnego na mocy prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 26.03.2008 r. sygn. akt I C (...), za okres od 01.01.2014 roku do 30.04.2014 roku żądając od pozwanej odszkodowania w kwocie 1.778,16 zł,
- P.i P. M. (1)uprawnionym do lokalu socjalnego na mocy prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 26.01.2009 r. sygn. akt I C (...) za okres od 01.01.2014 roku do 30.04.2014 roku żądając od pozwanej odszkodowania w kwocie 760,52 zł,
- D. N. uprawnionej do lokalu socjalnego na mocy prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w Braniewie z dnia 08.07.2009 r. sygn. akt I C (...), za okres od 01.01.2014 roku do 30.04.2014 roku żądając od pozwanej odszkodowania w kwocie 2.022,- zł,
- S., M.i M. S. (1)uprawnionym do lokalu socjalnego na mocy prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w Braniewie z dnia 23.06.2009 r. sygn. akt I C (...) , za okres od 01.01.2014 roku do 30.04.2014 roku żądając od pozwanej odszkodowania w kwocie 2.114,39 zł,
- M. i T. Ź. uprawnionym do lokalu socjalnego na mocy prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w Braniewie z dnia 14.06.2010 r. sygn. akt I C (...), za okres od 01.03.2014 roku do 30.04.2014 roku żądając od pozwanej odszkodowania w kwocie 53,72 zł,
- T., D.i P. U. uprawnionym do lokalu socjalnego na mocy prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w Braniewie z dnia 23.06.2009 r. sygn. akt I C (...) , za okres od 01.01.2014 roku do 30.04.2014 roku żądając od pozwanej odszkodowania w kwocie 3.157,80 zł,
- A., R.i K. K. oraz K. S. uprawnionym do lokalu socjalnego na mocy prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w Braniewie z dnia 04.04.2001 r. sygn. akt VI C (...) , za okres od 01.01.2014 roku do 30.04.2014 roku żądając od pozwanej odszkodowania w kwocie 1.647,40 zł,
- M., A., I., M.i S. P. uprawnionym do lokalu socjalnego na mocy prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w Braniewie z dnia 13.02.2003 r. sygn. akt I C (...) , za okres od 01.01.2014 roku do 30.04.2014 roku żądając od pozwanej odszkodowania w kwocie 2.194,08 zł,
- A., D., E.i P. Z. (1)uprawnionym do lokalu socjalnego na mocy prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w Braniewie z dnia 07.03.2001 r. sygn. akt VI C (...), za okres od 01.01.2014 roku do 30.04.2014 roku żądając od pozwanej odszkodowania w kwocie 2.186,72 zł,
- M., M., J., P., R., A., P.i P. D. (1)uprawnionym do lokalu socjalnego na mocy prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w Braniewie z dnia 20.04.2001 r. sygn. akt VI C (...) , za okres od 01.01.2014 roku do 30.04.2014 roku żądając od pozwanej odszkodowania w kwocie 1.674,64 zł,
- T., E.i T. R. (1)uprawnionym do lokalu socjalnego na mocy prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w Braniewie z dnia 24.09.2001 r. sygn. akt VI C (...), za okres od 01.01.2014 roku do 30.04.2014 roku żądając od pozwanej odszkodowania w kwocie 1.698,88 zł,

- J., B., M., M.i T. S. uprawnionym do lokalu socjalnego na mocy prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w Braniewie z dnia 18.02.2001 r. sygn. akt VI C (...), za okres od 01.01.2014 roku do 30.04.2014 roku żądając od pozwanej odszkodowania w kwocie 2.181,12 zł,

- P., D., P.i S. K. uprawnionym do lokalu socjalnego na mocy prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w Braniewie z dnia 27.05.2002 r. sygn. akt I C (...), za okres od 01.01.2014 roku do 28.02.2014 roku żądając od pozwanej odszkodowania w kwocie 943,74 zł,

- A., G.i P. L. uprawnionym do lokalu socjalnego na mocy prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w Braniewie z dnia 26.10.2009 r. sygn. akt I C (...), za okres od 01.01.2014 roku do 30.04.2014 roku żądając od pozwanej odszkodowania w kwocie 1.626,60 zł,

- G.i M. W. uprawnionym do lokalu socjalnego na mocy prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w Braniewie z dnia 09.07.2012 r. sygn. akt I C (...), za okres od 01.03.2014 roku do 30.04.2014 roku żądając od pozwanej odszkodowania w kwocie 405,96 zł,

- K.i Z. W. uprawnionym do lokalu socjalnego na mocy prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w Braniewie z dnia 07.05.2007 r. sygn. akt I C (...), za okres od 01.01.2014 roku do 30.04.2014 roku żądając od pozwanej odszkodowania w kwocie 1.004,96 zł,

- H., A., M. N. oraz E.i R. Ł. uprawnionym do lokalu socjalnego na mocy prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w Braniewie z dnia 20.02.2013 r. sygn. akt I C (...), za okres od 01.01.2014 roku do 30.04.2014 roku żądając od pozwanej odszkodowania w kwocie 2.267,84 zł.

Gmina M. B. wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jej rzecz od powódki kosztów procesu. Podniosła, że powódka nie wykazała, że wymienione w pozwie osoby zamieszkują wymienione lokale i zaprzeczyła takiej okoliczności.

Sąd Rejonowy w Braniewie wyrokiem z dnia 10 września 2014r. oddalił powództwo i zasądził od powódki na rzecz pozwanej kwotę 2.400 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Orzeczenie zapadło na podstawie następujących ustaleń, wniosków i przepisów prawa:

Prawomocnym wyrokiem z dnia 18 czerwca 2009 r. sygn. akt I C (...) Sąd Rejonowy w Braniewie orzekł eksmisję A.i T. M. z lokalu mieszkalnego nr (...) w budynku nr (...) przy ul. (...) w B., orzekł o uprawnieniu ich do otrzymania lokalu socjalnego od Gminy M.B. i wstrzymał wykonanie opróżnienia lokalu do czasu złożenia im przez Gminę M.B. oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego.

Prawomocnym wyrokiem z dnia 16 września 2009 r. sygn. akt I C (...) Sąd Rejonowy w Braniewie orzekł eksmisję R., A., M., A., W. i Z. R. z lokalu mieszkalnego nr (...) w budynku nr (...) przy ul. (...) w B., orzekł o uprawnieniu ich do otrzymania lokalu socjalnego od Gminy M. B. i wstrzymał wykonanie opróżnienia lokalu do czasu złożenia im przez Gminę M. B. oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego.

Prawomocnym wyrokiem z dnia 26 listopada 2008 r. sygn. akt I C (...) Sąd Rejonowy w Braniewie orzekł eksmisję W.i D. D. (1) z lokalu mieszkalnego nr (...) w budynku nr (...) przy ul. (...) w B., orzekł o uprawnieniu ich do otrzymania lokalu socjalnego od Gminy M.B. i wstrzymał wykonanie opróżnienia lokalu do czasu złożenia im przez Gminę M.B. oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego.

Prawomocnym wyrokiem z dnia 05 grudnia 2008 r. sygn. akt I C (...) Sąd Rejonowy w Olsztynie orzekł eksmisję R., P.i A. H. z lokalu mieszkalnego nr (...) w budynku nr (...) przy ul. (...) w B., orzekł o uprawnieniu ich do otrzymania lokalu socjalnego od Gminy M.B. i wstrzymał wykonanie opróżnienia lokalu do czasu złożenia im przez Gminę M.B. oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego.

Prawomocnym wyrokiem z dnia 26 marca 2008 r. sygn. akt I C (...) Sąd Rejonowy w Olsztynie orzekł eksmisję K.i A. P.z lokalu mieszkalnego nr (...)w budynku nr (...)przy ul. (...)w B., orzekł o uprawnieniu ich do otrzymania lokalu socjalnego od Gminy M.B.i wstrzymał wykonanie opróżnienia lokalu do czasu złożenia im przez Gminę M.B.oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego.

Prawomocnym wyrokiem z dnia 26 stycznia 2009 r. sygn. akt I C (...)Sąd Rejonowy w Olsztynie orzekł eksmisję P.i P. M. (1)z lokalu mieszkalnego nr (...)w budynku nr (...)przy ul. (...)w B., orzekł o uprawnieniu ich do otrzymania lokalu socjalnego od Gminy M.B.i wstrzymał wykonanie opróżnienia lokalu do czasu złożenia im przez Gminę M.B.oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego.

Prawomocnym wyrokiem z dnia 08 lipca 2009 r. sygn. akt I C (...) Sąd Rejonowy w Braniewie orzekł eksmisję D. N.z lokalu mieszkalnego nr (...)w budynku nr (...)przy ul. (...)w B., orzekł o uprawnieniu jej do otrzymania lokalu socjalnego od Gminy M.B.i wstrzymał wykonanie opróżnienia lokalu do czasu złożenia jej przez Gminę M.B.oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego.

Prawomocnym wyrokiem z dnia 23 czerwca 2009 r. sygn. akt I C (...) Sąd Rejonowy w Braniewie orzekł eksmisję S., M.i M. S. (1)z lokalu mieszkalnego nr (...)w budynku nr (...)przy ul. (...)w B., orzekł o uprawnieniu ich do otrzymania lokalu socjalnego od Gminy M.B.i wstrzymał wykonanie opróżnienia lokalu do czasu złożenia im przez Gminę M.B.oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego.

Prawomocnym wyrokiem z dnia 14 czerwca 2010 r. sygn. akt I C (...)Sąd Rejonowy w Braniewie orzekł eksmisję M.i T. Ż.z lokalu mieszkalnego nr (...)w budynku nr (...)przy Placu (...)w B., orzekł o uprawnieniu ich do otrzymania lokalu socjalnego od Gminy M.B.i wstrzymał wykonanie opróżnienia lokalu do czasu złożenia im przez Gminę M.B.oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego.

Prawomocnym wyrokiem z dnia 23 czerwca 2009 r. sygn. akt I C (...) Sąd Rejonowy w Braniewie orzekł eksmisję P. U.z lokalu mieszkalnego nr (...)w budynku nr (...)przy ul. (...)w B., orzekł o uprawnieniu jego do otrzymania lokalu socjalnego od Gminy M.B.i wstrzymał wykonanie opróżnienia lokalu do czasu złożenia mu przez Gminę M.B.oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego.

Prawomocnym wyrokiem z dnia 04 kwietnia 2001 r. sygn. akt VI C (...) Sąd Rejonowy w Braniewie orzekł eksmisję A. K., R. K.i K. S.z lokalu mieszkalnego nr (...)w budynku nr (...)przy ul. (...)w B., orzekł o uprawnieniu ich do otrzymania lokalu socjalnego od Gminy M.B.i wstrzymał wykonanie opróżnienia lokalu do czasu złożenia im przez Gminę M.B.oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego.

Prawomocnym wyrokiem z dnia 13 lutego 2003 r. sygn. akt I C (...) Sąd Rejonowy w Braniewie orzekł eksmisję M., A., I., M.i S. P.z lokalu mieszkalnego nr (...)w budynku nr (...)przy ul. (...)w B., orzekł o uprawnieniu ich do otrzymania lokalu socjalnego od Gminy M.B.i wstrzymał wykonanie opróżnienia lokalu do czasu złożenia im przez Gminę M.B.oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego.

Prawomocnym wyrokiem z dnia 07 marca 2001 r. sygn. akt VI C (...) Sąd Rejonowy w Braniewie orzekł eksmisję A., D., E., P., M., P.i P. Z. (2)z lokalu mieszkalnego nr (...)w budynku nr (...)przy ul. (...)w B., orzekł o uprawnieniu ich do otrzymania lokalu socjalnego od Gminy M.B.i wstrzymał wykonanie opróżnienia lokalu do czasu złożenia im przez Gminę M.B.oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego.

Prawomocnym wyrokiem z dnia 20 kwietnia 2001 r. sygn. akt VI C (...)Sąd Rejonowy w Braniewie orzekł eksmisję M., M., J., P., R., A., P.i P. D. (1)z lokalu mieszkalnego nr (...)w budynku nr (...)przy ul. (...)w B., orzekł o uprawnieniu ich do otrzymania lokalu socjalnego od Gminy M.B.i wstrzymał wykonanie opróżnienia lokalu do czasu złożenia im przez Gminę M.B.oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego.

Prawomocnym wyrokiem z dnia 24 września 2001 r. sygn. akt VI C (...) Sąd Rejonowy w Braniewie orzekł eksmisję T., E.i T. R. (1)z lokalu mieszkalnego nr (...)w budynku nr (...)przy ul. (...)w B., orzekł o uprawnieniu ich do otrzymania

lokalu socjalnego od Gminy M.B.i wstrzymał wykonanie opróżnienia lokalu do czasu złożenia im przez Gminę M.B.oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego.

Prawomocnym wyrokiem z dnia 18 lutego 2001 r. sygn. akt VI C (...) Sąd Rejonowy w Braniewie orzekł eksmisję J., B., M., M.i T. S.z lokalu mieszkalnego nr (...)w budynku nr (...)przy ul. (...). Wojska Polskiego w B., orzekł o uprawnieniu ich do otrzymania lokalu socjalnego od Gminy M.B.i wstrzymał wykonanie opróżnienia lokalu do czasu złożenia im przez Gminę M.B.oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego.

Prawomocnym wyrokiem z dnia 27 maja 2002 r. sygn. akt I C (...) Sąd Rejonowy w Braniewie orzekł eksmisję P., D., P.i S. K.z lokalu mieszkalnego nr (...)w budynku nr (...)przy ul. (...)w B., orzekł o uprawnieniu ich do otrzymania lokalu socjalnego od Gminy M.B.i wstrzymał wykonanie opróżnienia lokalu do czasu złożenia im przez Gminę M.B.oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego.

Prawomocnym wyrokiem z dnia 26 października 2009 r. sygn. akt I C (...) Sąd Rejonowy w Braniewie orzekł eksmisję A., G.i P. L.z lokalu mieszkalnego nr (...)w budynku nr (...)przy ul. (...)w B., orzekł o uprawnieniu ich do otrzymania lokalu socjalnego od Gminy M.B.i wstrzymał wykonanie opróżnienia lokalu do czasu złożenia im przez Gminę M.B.oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego.

Prawomocnym wyrokiem z dnia 09 lipca 2012 r. sygn. akt I C (...) Sąd Rejonowy w Braniewie orzekł eksmisję G.i M. W.z lokalu mieszkalnego nr (...)w budynku nr (...)przy ul. (...)w B., orzekł o uprawnieniu ich do otrzymania lokalu socjalnego od Gminy M.B.i wstrzymał wykonanie opróżnienia lokalu do czasu złożenia im przez Gminę M.B.oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego.

Prawomocnym wyrokiem z dnia 07 maja 2007 r. sygn. akt I C (...) Sąd Rejonowy w Braniewie orzekł eksmisję K.i Z. W.z lokalu mieszkalnego nr (...)w budynku nr (...)przy ul. (...)w B., orzekł o uprawnieniu ich do otrzymania lokalu socjalnego od Gminy M.B.i wstrzymał wykonanie opróżnienia lokalu do czasu złożenia im przez Gminę M.B.oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego.

Prawomocnym wyrokiem z dnia 20 lutego 2013 r. sygn. akt I C (...) Sąd Rejonowy w Braniewie orzekł eksmisję H., A.i M. N.oraz E.i R. Ł.z lokalu mieszkalnego nr (...)w budynku nr (...)przy ul. (...)w B., orzekł o uprawnieniu ich do otrzymania lokalu socjalnego od Gminy M.B.i wstrzymał wykonanie opróżnienia lokalu do czasu złożenia im przez Gminę M.B.oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego.

Gmina M. B. nie złożyła żadnej z wymienionych w powyższych orzeczeniach osób, którym przyznano uprawnienie do lokalu socjalnego, oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego.

Nie zostało ustalone w toku postępowania, aby w okresach objętych pozwem w niniejszej sprawie, którakolwiek z uprawnionych do lokalu socjalnego osób faktycznie nadal zamieszkiwała w lokalach mieszkalnych, z których w/w wyrokami sądowymi orzeczono ich eksmisję. Z adresów wskazanych w w/w wyrokach eksmisyjnych wymeldowani zostali, bądź posiadają inne adresy zameldowania i nie byli zameldowani pod adresami wynikającymi z tych orzeczeń : M. S. (2) dnia 30.04.2008r. , E. Z. dnia 18.08.2008 r., M. S. (1) dnia 17.12.2012 r., M. D. dnia 19.01.1999 r., P. D. (2) dnia 19.01.1999 r., J. D. dnia 19.01.1999 r., P. D. (3) dnia 19.01.1999 r., R. D. dnia 19.01.1999 r., M. P. dnia 29.08.2013 r., P. M. (2) dnia 07.10.2008 r. Zmarły natomiast osoby: J. S. dnia 14.11.2007 r, D. Z. dnia 01.10.2013 r., T. R. (2) dnia 12.06.2006 r., E. R. dnia 30.11.2009 r.

Za okres pierwszych czterech miesięcy 2014 r. powódka prowadziła kartoteki kont dla przedmiotowych lokali i sporządzała zawiadomienia o wymiarze opłat, adresowane do jednej z osób które były stronami w w/w sprawach o eksmisję. Pismami z dnia 24 marca 2014 r. i z dnia 25 kwietnia 2014 r. powódka wzywała pozwaną do zapłaty odszkodowań za okresy styczeń – luty 2014 r. i marzec – kwiecień 2014 r. z tytułu nieprzyznania lokali socjalnych w/w osobom.

Powódka domagała się zapłaty odszkodowania jako należności stanowiącej równowartość nieopłaconych kosztów używania lokali i opłat pośrednich wskazując, że lokatorzy ich nie uiszczali w okresie od 01 stycznia 2014 r. do 30 kwietnia 2014 r., zaś w sprawach I C (...) i I C (...) w okresie od 01 marca 2014 r. do 30 kwietnia 2014 r., a w sprawie I C (...) od 01 stycznia 2014 r. do 28 lutego 2014 r. Bezsprene powzana Gmina żadnej z osób, którym sąd wskazanymi przez powódkę orzeczeniami przyznał prawo do lokalu socjalnego, nie złożyła oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego. Zastosowanie w sprawie znajdowały przepisy kodeksu cywilnego i ustawy o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej. Stosownie do art. 29 b ust 4. ustawy z dnia 22 czerwca 1995 r. o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej (jednolity tekst Dz. U. z 2010 r. Nr 206 poz. 1367 ze zm.), jeżeli gmina nie wykonała wyroku sądowego w zakresie dostarczenia lokalu socjalnego osobie uprawnionej, Agencji przysługuje roszczenie o odszkodowanie od gminy na podstawie art. 417 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. - Kodeks cywilny. Według zaś art. 417 § 1 kc, za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego lub inna osoba prawna wykonująca tę władzę z mocy prawa.

Gmina nie wykonująca wyroku obligującego ją do zaoferowania lokalu socjalnego ponosi odpowiedzialność za szkodę właściciela lokalu powstała wskutek nieopłacania lokalu przez osobę eksmitowaną, której nie przedstawiono oferty zawarcia umowy lokalu socjalnego. (por. wyrok sądu Najwyższego z dnia 13 stycznia 2010 r. II CSK 323/09 Lex 31/2014). Jednakże uprawnienie właściciela lokalu do żądania od gminy odszkodowania może powstać jedynie wówczas, jeśli osoba eksmitowana faktycznie zajmuje lokal. Przepis art. 29b ust 4 ustawy o zakwaterowaniu sił zbrojnych nie może być rozumiany w ten sposób, że przysługuje Agencji takie roszczenie wobec gminy nawet wtedy, gdy w okresie za który zgłasza takie roszczenie, osoba uprawniona do lokalu socjalnego nie mieszkała faktycznie w lokalu z którego orzeczono jej eksmisję. Nie ulega bowiem wątpliwości, że osoba wobec której orzeczono eksmisję może dobrowolnie wyprowadzić się z lokalu i nie domagać się realizacji przyznanego jej prawa do lokalu socjalnego, że takiego lokalu gmina jej nie przyznaje. Pierwszorzędną okolicznością w niniejszej sprawie jest zatem okoliczność, czy w lokalach wskazanych przez powódkę, w okresie za który domaga się od pozwanej odszkodowania, nadal zamieszkiwały osoby, którym przyznano uprawnienia do lokalu socjalnego. Powzana podniosła taki zarzut, kwestionując wskazywaną przez powódkę okoliczność, jakoby nie mogła ona swobodnie dysponować przedmiotowymi lokalami wobec nieopuszczenia ich przez osoby wobec których orzeczono eksmisję z prawem do lokalu socjalnego. Zaaakcentowała, że część osób została zameldowana w innych lokalach co sugeruje, że wyprowadziły się z przedmiotowych lokali, że kilka osób zmarło. Podniosła, że nie ma możliwości aby zweryfikować, czy którakolwiek z osób którym przyznano prawo do lokalu socjalnego nadal zamieszkuje w lokalu z którego orzeczono jej eksmisję. Stosownie do art. 6 kc, ciężar udowodnienia takiej okoliczności spoczywał na powódce. Powódka, reprezentowana przez pełnomocnika zawodowego, żadnych dowodów na te okoliczności nie powołała. Wskazała na rozprawie, że okoliczność iż osoba nie jest zameldowana w danym lokalu nie oznacza, że faktycznie w nim nie mieszka. Zgodzić się z tym należy, przy czym jest również odwrotnie - fakt zameldowania pod określonym adresem nie oznacza, że osoba zameldowana rzeczywiście tam mieszka. Miejsce zameldowania nie świadczy automatycznie o zamieszkiwaniu osoby w tym miejscu. Jest to istotnie jedynie akt administracyjny nie przesądzający o faktycznym miejscu zamieszkania, spełnia jednak funkcję uzupełniającą całokształt stanu faktycznego, może potwierdzać okoliczność stałego zamieszkiwania w określonym miejscu. W okolicznościach sprawy uznać zatem należało, że osoby, co do których powzana przedstawiła zaświadczenia o ich zameldowaniu w innych lokalach niż adresy wymienione w orzeczeniach eksmisyjnych, tj. M. S. (2), E. Z., M. S. (1), M. D., P. D. (2), J. D., P. D. (3), R. D., M. P., P. M. (2), nie mieszkały w przedmiotowych lokalach w okresie objętym pozwem. Żadnych bowiem dowodów na okoliczności przeciwne powódka nie zaoferowała. Co do czterech osób które zmarły jeszcze przed okresem, za który powódka w niniejszej sprawie dochodzi odszkodowania, tj. J. S., D. Z., T. R. (2), E. R., sytuacja jest oczywista. W zakresie pozostałych osób, którym w wymienionych w pozwie wyrokach przyznano prawo do lokalu socjalnego, których faktyczne zamieszkiwanie w przedmiotowych lokalach powzana od początku i konsekwentnie kwestionuje, powódka winna okoliczność te udowodnić, czego nie uczyniła. Poprzestała jedynie na swoich twierdzeniach nie wskazując żadnego dowodu na ich poparcie poza dołączonymi do pozwu dokumentami. Powódka nie udowodniła zatem zasadności żądania. W związku z tym powództwo podlega oddaleniu i to już bez dalszej oceny – tj. oceny słuszności

powództwa co do wysokości żądanej kwoty odszkodowania, która to kwestia również jawi się w sprawie jako sporna. W związku z tym oddaleniu podlegał wniosek powódki o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu rachunkowości i finansów. Należy przy tym wskazać, że tak sformułowana przez powódkę teza dowodowa jak w pozwie, skutkować musiałaby oddaleniem wniosku i wówczas, gdyby wyniki postępowania przemawiały za przeprowadzeniem w sprawie dowodu z opinii biegłego. Powódka bowiem, reprezentowana przez pełnomocnika zawodowego, zgłosiła wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego przy czym na okoliczność „zgodności z przepisami i prawidłowości wyliczenia roszczenia powódki, czy w świetle obowiązujących przepisów i załączonych do pozwu dokumentów powódka właściwie ustaliła wysokość dochodzonego roszczenia”. Jest to w ocenie Sądu zakres wykraczający poza kompetencje biegłego, który powoływany jest wówczas, gdy wystąpi potrzeba wiadomości specjalnych

W związku z powyższym Sąd orzekł jak w punkcie I wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł, stosownie do wyniku procesu, na mocy art. 108 § 1 kpc, art. 98 § 1 i 3 kpc, art. 99 kpc, nadto na podstawie § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu /jedn. tekst Dz. U. z 2013 r. poz. 490/, zasądzając od przegrywającej proces powódki na rzecz pozwanej kwotę 2.400,- zł na którą składa się wynagrodzenie pełnomocnika zawodowego.

Powódka wniosła apelację od tego wyroku zaskarżając go w całości i zarzucając:

naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik postępowania:

- a) art.233§1 kpc poprzez rozpoznanie sprawy w sposób jednostronny i wyprowadzenie z materiału dowodowego faktu, że w żadnym z 21 lokali wskazanych w pozwie nie zamieszkiwały osoby uprawnione do lokalu socjalnego w sytuacji, gdy w szczególności dowody wpłat opłat mieszkaniowych za okres styczeń – kwiecień 2014r. na rzecz wspólnot mieszkaniowych wskazywały, że w lokalach zamieszkiwały takie osoby;
- b) art.233§1 kpc poprzez dokonanie oceny materiału dowodowego z pominięciem zasad logiki i doświadczenia życiowego przez przyjęcie przez Sąd, że powódka świadomie działała na swoją niekorzyść uiszczając opłaty za 21 lokali mogąc przekazać je żołnierzom oczekującym na zakwaterowanie, którzy opłacaliby czynsz;
- c) art.233§1 kpc poprzez oparcie wyroku wyłącznie na oświadczeniu pozwanej zaprzeczającej zamieszkiwania 21 lokali przez osoby uprawnione do lokali socjalnych w sytuacji, gdy pozwana miała świadomość zamieszkiwania przynajmniej części z tych osób;
- d) art.233§1 kpc poprzez oddalenie wniosku o wydanie opinii w sprawie przez biegłą z zakresu rachunkowości i finansów z uwagi na niewłaściwie – zdaniem Sądu – sformułowaną tezę dowodową, która to teza wynikała z praktyki sądowej przed Sądem Okręgowym w E. w czterech analogicznych sprawach i była podstawą do powołania biegłej i w konsekwencji wyrokowania.

Skarżąca powołała się dodatkowo na to, że w sprawach I C (...), I C (...), C (...) Sądu Okręgowego w Elblągu pozwana przypozwała po stronie pozwanej osoby zamieszkujące dane lokale podając adresy tożsame z adresami z lokali, z których orzeczono eksmisję, wskazując jako dowód pismo procesowe pełnomocnika pozwanej z dnia 6 sierpnia 2014r. w sprawie I C (...) Sądu Okręgowego w Elblągu.

Wskazując na te zarzuty skarżąca wniosła o zmianę wyroku i zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kwoty 36.017,08 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu oraz kosztami procesu, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania apelacyjnego w związku z zarzutami procesowymi, w świetle których zachodzi konieczność przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości.

Pozwana wniosła o oddalenie apelacji i zasądzenie od powódki na jej rzecz kosztów procesu za drugą instancję. Żądała również oddalenia wniosku dowodowego jako spóźnionego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jako nieuzasadniona nie zasługiwała na uwzględnienie.

Stanowiące podstawę apelacji zarzuty naruszenia prawa procesowego nie znajdują usprawiedliwienia.

Wskazać należy, iż Sąd Rejonowy w Braniewie dokonał w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy prawidłowych ustaleń w zakresie stanu faktycznego i wyciągnął z tych ustaleń słuszne wnioski, bez naruszania zasady swobodnej oceny dowodów określonej przepisem art. 233 § 1 kpc oraz wyjaśnił wszystkie okoliczności mające wpływ na rozstrzygnięcie w zakresie zakreślonym inicjatywą dowodową stron. Dokonane w ten sposób ustalenia faktyczne Sąd Okręgowy aprobuje, przyjmując za podstawę własnego rozstrzygnięcia. W przeważającej mierze zarzuty apelacyjne wniesione przez stronę skarżącą opierały się na negacji ustaleń poczynionych przez sąd pierwszej instancji oraz podważaniu mocy zgromadzonych w sprawie dowodów, przejawiającej się w mniemaniu powódki dowolną, a nie swobodną całościową ich oceną. Z treści art. 233 kpc wynika, iż sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału z uwzględnieniem wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu, jak również wszelkich okoliczności towarzyszących przeprowadzaniu poszczególnych dowodów i mających znaczenie dla oceny ich mocy i wiarygodności. Ponadto podkreślenia wymaga również okoliczność, iż ramy swobodnej oceny dowodów muszą być zakreślone wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego, regułami logicznego myślenia oraz pewnego poziomu świadomości prawnej, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i ważąc ich moc oraz wiarygodność odnosi je do pozostałego materiału dowodowego. Zdaniem Sądu Okręgowego ocenę materiału dowodowego zebranego w sprawie przez sąd pierwszej instancji, uznać należało za prawidłową i rzetelną, nienaruszającą w żadnym wypadku przepisów prawnych zakreślonych normą art. 233 kpc. Zwrócić należy również uwagę na to, że sama subiektywna ocena i odczucia strony skarżącej w odniesieniu do rozstrzygnięcia dokonanego przez sąd pierwszej instancji nie predestynują jej do negacji zapadłego w sprawie orzeczenia poprzez wskazywanie uchybień natury proceduralnej, w tym niewłaściwej oceny lub pominięcia określonych dowodów, której miałby dopuścić się Sąd Rejonowy w Braniewie. Tym samym skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez sąd zasady swobodnej oceny dowodów wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem może być jedynie przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów; nie jest natomiast wystarczające przekonanie o innej niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu (wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 27 kwietnia 2006 r., I ACa 1303/05, LEX nr 214251). Do naruszenia przepisu art. 233 § 1 kpc mogłoby dojść tylko wówczas, gdyby skarżący wykazał uchybienie podstawowym regułom służącym ocenie wiarygodności i mocy poszczególnych dowodów, tj. regułom logicznego myślenia, zasadzie doświadczenia życiowego i właściwego kojarzenia faktów (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 2005 r., III CK 314/05). Odnosząc wskazywane wyżej stwierdzenia na grunt niniejszego postępowania, zaakcentować należy, iż strona skarżąca nie przedstawiła argumentów, mających przemawiać za tym, iż orzeczenie sądu pierwszej instancji opiera

się na dowolności sędziowskiej oceny zebranych w sprawie dowodów i z tego też względu winno być uznane za niedopuszczalne. Słabość stanowiska skarżącej w sposób wyraźny obnaża wprost sformułowanie zawarte w punkcie c) odnoszące się do wiedzy pozwanej o zamieszkiwaniu w lokalach wskazanych w pozwie c z ę ś c i osób , co uznać należało za oczywiście niewystarczające przy ogólnym zaprzeczeniu przez pozwaną podstaw faktycznych żądania i rozkładzie dowodu w tej kwestii wynikającym z art.6 kc. Konsekwencją tej słabości była również próba dowodzenia zamieszkiwania osób eksmitowanych z prawem do lokalu socjalnego podjęta przez pozwaną w postępowaniu apelacyjnym z konsekwencjami wynikającymi z art.381 kpc. Obowiązek odszkodowawczy gminy za niewykonanie wyroku sądowego w zakresie dostarczenia lokalu socjalnego osobie uprawnionej określony w art.29 b ust.4 ustawy z dnia 22 czerwca 1995r. o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej (Dz.U. z 2010r. nr 206, poz.1367) aktualizuje się wówczas, gdy w danym lokalu zamieszkuje chociaż jedna pełnoletnia osoba, której przyznano uprawnienie od lokalu socjalnego. Takiemu stanowi rzeczy pozwana zaprzeczyła, co nakładało na powódkę obowiązek wykazania odnośnych okoliczności. Istota procesu kontradyktoryjnego polega na tym, iż Sąd nie ma obowiązku, a nawet uprawnienia, do dokonywania z urzędu ustaleń dotyczących podstawy faktycznej roszczenia, co jest jeszcze bardziej oczywiste w sytuacji, gdy strony reprezentowane są w procesie przez profesjonalnych pełnomocników. Przechodząc nawet fazę ustalenia słuszności roszczenia co do zasady powództwo nie mogło podlegać uwzględnieniu z uwagi na jego zakwestionowanie co do wysokości. Powódka na okoliczność wysokości szkody zaoferowała dowód z opinii biegłej z zakresu rachunkowości i finansów, który został przez Sąd I instancji oddalony, a powódka wobec tej decyzji procesowej nie złożyła zastrzeżenia w trybie art.162 kpc. Artykuł 162 przewiduje prekluzję zarzutów dotyczących niektórych naruszeń prawa procesowego. Z jego treści wynika, że skutkiem niepodniesienia przez stronę zarzutu naruszenia przepisów postępowania w sposób określony w tym przepisie jest bezpowrotna utrata tego zarzutu w dalszym toku postępowania (i w środkach zaskarżenia lub środkach odwoławczych), a więc także w postępowaniu wywołanym wniesieniem zażalenia oraz w postępowaniu apelacyjnym i kasacyjnym, chyba że chodzi o przepisy prawa procesowego, których naruszenie sąd powinien wziąć pod rozwagę z urzędu, albo że strona nie zgłosiła zastrzeżeń bez swojej winy. Brak winy musi być uprawdopodobniony (postanowienie SN z dnia 17 października 1969 r., I CR 316/69, OSP 1971, z. 1, poz. 5, z glosą W. Siedleckiego; uchwała SN z dnia 27 października 2005 r., III CZP 55/05, OSNC 2006, nr 9, poz. 144; wyrok SA w Szczecinie z dnia 20 grudnia 2007 r., I ACa 772/07, LEX nr 503258). Zachowanie uprawnienia do powoływania się na uchybienia przepisom postępowania, z wyjątkiem przewidzianym w art. 162 zdanie drugie, wymaga - poza dochowaniem terminu zgłoszenia zastrzeżenia - wskazania spostrzeżonego przez stronę uchybienia z wyczerpującym przytoczeniem naruszonych przepisów postępowania wraz z wnioskiem o wpisanie tak sformułowanego zastrzeżenia do protokołu. Niewpisanie zastrzeżenia do protokołu powoduje utratę podnoszonych zarzutów (wyrok SN z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 237/06, Biul. SN 2006, nr 11, poz. 17).

Z tych przyczyn apelacja jako bezzasadna podlegała oddaleniu na podstawie art.385 kpc.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono stosownie do jego wyniku na podstawie art.98§1 kpc w zw. z art.108§1 kpc.